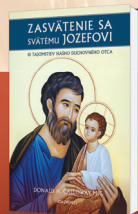

CHRISTINE WATKINS
PATRICIA SANDOVAL

V OSÍDLACH SMRTI

ÚTEK Z PASCE DROG,
BEZDOMOVECTVA
A POTRATOV

„V osídlach smrti
je tak neuveriteľná
kniha, že by si ju mal
prečítať celý svet.“

Donald Calloway MIC,
autor knihy *Zasvätenie sa
svätému Jozefovi*

 ZACHEJ®.sk

Príbeh
PATRICIE SANDOVALOVEJ

Príbeh Patricie Sandovalovej vám vyrazí dych. Je to príbeh o hriechu a utrpení, ale aj o milosti a vykúpení. Predovšetkým je však pripomienkou toho, ako veľmi nás Boh miluje. Kráča s nami aj vtedy, keď sa potkne-
me, veď „všetko je dobré pre tých, ktorí ho milujú“. Táto vynikajúco napísaná kniha je skutočne pútavá. Verím, že inšpiruje každého z nás k tomu, aby sme ochraňovali najmenších z nás – nenarodené deti.

arcibiskup Salvatore Cordileone
arcidiecéza San Francisco v Kalifornii

Ako kňaz som prečítal veľa kníh, ale žiadna z nich nebola takým úžas-
ným príbehom o láske ako práve táto. Dočítate sa v nej o láske medzi
Patriciou a Bohom, jej Otcom. Pri čítaní som často vzdával Bohu slávu za
jeho dielo milosrdenstva a lásku, ktorá zmenila život jeho dievčatka. Existu-
je len málo kníh, pri ktorých čitateľ po obrátení poslednej strany cíti, že vy-
rástol vo viere, nádeji a láske. Toto je jedna z nich. Tento príbeh pripomína
príbehy nepatrných biblických postáv, prostredníctvom ktorých Boh vykon-
nal veľké diela. Vo svojej slabosti sa totiž nechali premeniť Duchom Svätým.

Na konci každej kapitoly navyše nájdete niekoľko faktov, vďaka ktorým
lepšie spoznáte pro-life a prorodinné hodnoty. Tento materiál predstavuje
cenné informácie pre ohlasovanie evanjelia života.

Táto kniha je darom z nebies pre tých, ktorí si myslia, že nemajú v živote
žiadnu nádej. Je balzomom duchovnej útechy pre každého, kto si ju prečíta.
Je to vynikajúci darček na každú príležitosť.

o. Víctor Salomón
koordinátor Defiendelavida.org

Túto knihu som nedokázal odložiť. Vrelo ju odporúčam každému!
Dnešná generácia, ktorá je tak ťažko zranená sexuálnou revolúciou, si
musí prečítať príbeh o víťazstve Patricie Sandovalovej. Nikdy nie je nesko-
ro na to, aby sme sa uzdravili a zachránili poklad nášho božského dedičstva:
vieru, rodinu, posvätnosť života a autentickú lásku. Patricia je naozaj svet-
lom pre svet. Jej príbeh vás prekvapí.

Astrid Bennett Gutierrezová
moderátorka v televízii EWTN, výkonná riaditeľka iniciatívy VIDA

Najnovšia kniha pani Watkinsovej s názvom *V osídlach smrti: Útek z pasce drog, bezdomovectva a potratov* vás prekvapí dramatickou a duchovnou cestou, ktorá určite inšpiruje rodičov, učiteľov aj dospievajúcich. Táto kniha je skvelou pomôckou pri novej evanjelizácii. Prináša radosť zo skutočného obrátenia a nádej na lepší život pre všetkých.

biskup Michael C. Barber SJ
diecéza Oakland v Kalifornii

Príbeh Patricie Sandovalovej je strhujúci a inšpiratívny. Mohli by sme ho prirovnať ku klasickým životným príbehom mnohých kajúcnych svätcov. Sandovalová nám ukazuje, že bez ohľadu na to, kde sa nachádzame, a bez ohľadu na to, aká zúfalá je naša aktuálna situácia alebo budúcnosť, Božia milosť nás hľadá. Len čo s ňou začneme spolupracovať, dychtivo sa pustí do práce a obráti hriešnikov na svätcov. Christine Watkinsová píše v spolupráci s pani Sandovalovou s obdivuhodnou jasnosťou a inteligenciou. Určite patrí medzi najlepších katolíckych spisovateľov novej generácie. Je radosť čítať túto knihu.

o. Jim Sullivan
autor publikácií *And Angels Sing* a *The Rosary and the Gospels*

Patricia Sandovalová je súčasná Mária Magdaléna. Jej svedectvo je drsné. Je to príbeh duše, ktorá narazila na úplné dno. Potom sa však pozrela na Ježiša, skutočného milovníka našich duší. Táto kniha mnohých inšpiruje, aby sa vrátili k Bohu. Vďaka nej sa ešte viac zamilujete do Ježiša Krista, našej nádeje, pretože je neuveriteľne milosrdný. Patricia je jednou z najodvážnejších žien, s ktorými som sa stretol. Je prorokyňou tejto doby.

Jesse Romero
katolícky evanjelizátor a rozhlasový moderátor

V osídlach smrti: Útek z pasce drog, bezdomovectva a potratov je úžasný príbeh, ktorý dokáže osloviť aj tých najzranenejších ľudí. Vďaka tejto knihe zistia, že existuje nádej. Toto dielo je napísané dojímavým a pútavým štýlom. Upozorňujem vás, že je mimoriadne ťažké odložiť ho.

John-Henry Westen
spoluzakladateľ a šéfredaktor LifeSiteNews.com

Autorky Christine Watkinsová a Patricia Sandovalová odvádzajú vynikajúcu prácu. Čitateľovi pomáhajú sledovať každú nitku pôsobivého, dojímavého a búrlivého života Patricie Sandovalovej, ktorý sa zauzľuje, aby sa neskôr zaceľil. Rozstrapkaná a zničená pavučina jej príbehu, ktorý neustále sleduje a ozdobuje Božie neúnavné milosrdenstvo, je votkaná do bohato štruktúrovaných a dokonale usporiadaných tapisérií Božej vôle. Keď sa k nemu Patricia približuje a chce utiecť pred jeho pohľadom, čitateľ sa ľahko stotožní s jej úzkosťou. Koniec koncov, všetci musíme prekonať naše ľudské obavy, aby sme mohli podstúpiť riziko a prejsť po moste dôvery k Bohu. Táto kniha je dobrodružstvom odovzdanosti. Dá vám nádej a pretvorí vaše predstavy o živote.

Dr. Theresa Burkeová

autorka knihy *Zakázaný žiaľ: Umlčaná bolesť z potratu*
zakladateľka projektu Ráchelina vinica a Grief to Grace Ministries

Všadeprítomná kultúra lží uviedla Patriciu Sandovalovú do omylu. Prežila hrôzostrašné veci, ktoré dnes zažíva množstvo iných ľudí očarených rovnakým pozlátkom. Jej obrátenie je víťazstvom. Božia milosť ju priviedla až k tomu, aby mocne zabojovala proti všetkému, čo ju takmer zničilo. Ako matka a žena, ktorá pred narodením prežila hneď niekoľko pokusov o potrat, pri ktorom som mala zomrieť, som hrdá na Patriciinu silu a rozhodnutie prijať Božie milosrdenstvo. Takto to musíme urobiť všetci. Nálady, výchova, politické programy, osobné zážitky viery a dokonca aj morálne problémy musia ísť nabok. Patriciina skúsenosť z prvej ruky so Spoločnosťou pre plánované rodičovstvo a zákernou agendou kultúry smrti mení hru. Hlavné posolstvo tejto knihy, ktorú vám z celého srdca odporúčam, totiž vyvracia mýtus, že potrat je bezproblémová alebo dokonca neškodná „volba“. Budete sa smiať, budete plakať a dokonca aj pochybovať. Nebudete však môcť odísť od tohto príbehu bez toho, aby ste sa zmenili.

Bridget Gabrielle Hylaková

autorka a zakladateľka Pro Good Choice, Inc.

Teraz, keď si prišiel až sem, zvedavý a odvážny čitateľ, dovoľ mi varovať ťa: táto kniha je jed proti klamstvám. Na internete som počúval prednášku, ktorú mala Patricia v Čile. Ako vždy, keď ide o svedectvá, som bol spočiatku veľmi skeptický. Sandovalová sa však „vyzliekla donaha“. Objavil som v nej odvážny hlas človeka, ktorý neváha napadnúť svet politickej korektnosti.

Riešením nie je zabiť! Riešením je viac milovať a menej myslieť na seba. Potrat je univerzálna, antropologická otázka. Týka sa všetkých: veriacich aj neveriacich. Mýliť sa je ľudské, ale ľudské je aj opraviť sa, požiadať o odpustenie a začať odznova. Staň sa jedom proti klamstvám!

Miguel J. Velez

zakladateľ a riaditeľ spoločnosti Lanterna Pictures

CHRISTINE WATKINS
&
PATRICIA SANDOVAL

V OSÍDLACH SMRTI

ÚTEK Z PASCE DROG,
BEZDOMOVECTVA
A POTRATOV

© 2017 Queen of Peace Media All rights reserved.

www.queenofpeacemedia.com

Sacramento, California

z amerického originálu: *Transfigured: Patricia Sandoval's Escape from Drugs, Homelessness, and the Back Doors of Planned Parenthood*

Vydal: © Zachej.sk, 2021

Preklad: © Pavol Petrík

Grafika: © bookwork.sk

Jazyková korektúra: Mgr. Martina Bednáriková, MA

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-331-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predhovor

Ste pripravení prečítať si jeden z najsilnejších príbehov o obrátení, aký bol kedy napísaný? Myslím to vážne, ste pripravení? Pripúšťam, že ide o odvážne a šokujúce tvrdenie. Ale tento príbeh, ktorý si prečítate s radosťou, je taký intenzívny a brutálne úprimný, že by som sa nečudoval, keby vás mnohokrát dohnal k slzám a otvoril vo vašom živote dvere k milosrdenstvu a uzdraveniu. Tento príbeh patrí do kín a modlím sa, aby sa tam niekedy dostal. Je skutočne neuveriteľný.

Keď ma moja priateľka Christine Watkinsová požiadala, aby som si prečítal rukopis knihy *V osídlach smrti: Útek z pasce drog, bezdomovectva a potratov* a modlil sa za napísanie predhovoru, musel som sa jej priznať, že som o Patricii Sandovalovej nikdy nepočul. Po tom, ako mi o Patricii niečo povedala a prebudila môj záujem samotným podnázvom knihy, som si uvedomil, že nemôžem odmietnuť jej prosbu. Jednoducho musím podporiť dielo, ktoré je svedectvom Božieho milosrdenstva, ukazuje cestu vnútorného uzdravenia človeka a jeho minulosti, predurčuje ho pre svätosť v budúcnosti a odhaľuje vnútorné fungovanie Spoločnosti pre plánované rodičovstvo.

Christine si asi myslela, že sa s príbehom stotožním, keďže sám som prešiel radikálnym obrátením. Slobodu som našiel v Ježišovi, Márii a katolicizme. Jej tušenie bolo správne. Nebol som však pripravený na taký intenzívny emocionálny zážitok, ktorý som mal pri čítaní tejto knihy.

Vôbec som ju nemohol odložiť! Príbeh „kuriatka z Petalumy“, ako si Patricia sama hovorí, ma úplne vtiahol. Bol som taký pohrúžený do čítania, že som chcel vedieť, čo sa stane na ďalšej strane. Nezáleža-

lo na tom, že som ju osobne nepoznal. Poznal som tisíc duší ako ona. Sám som jednou z nich.

To, čo je obsiahnuté na týchto stranách, je asi také drsné, skutočné a strhujúce, ako to len kniha dokáže vyjadriť. Je to príbeh plný hlbokého žiaľu, bolesti, straty, odpustenia, slz, zmierenia aj radosti. Je to príbeh o Bohu, ktorý dvorí ľudskej duši. Patricia je taká úprimná, že dokonca pripúšťa, že upadla do rovnakých smrteľných hriechov aj po tom, čo dostala od Ježiša a Márie nespočetné milosti. Práve jej drsná úprimnosť robí jej svedectvo tak skutočným a aktuálnym pre našu dobu. Dnešní muži a ženy, dnešní dospievajúci chlapi a dievčatá potrebujú tohto svedka.

Kniha *V osídlach smrti* je napísaná skutočne majstrovsky. Okrem posolstva o láske a milosrdenstve je každá jedna kapitola nabitá srdcervúcou realitou zloby sveta. Možno by vás zaujímalo, či sa dajú overiť niektoré fakty súvisiace s Patriciínskimi skúsenosťami. Preto nájdete na konci každej kapitoly štatistiky a údaje, ktoré odhaľujú mnohé klamstvá našej doby. Tieto fakty vám otvoria oči a prebudia vás do reality.

Pravdepodobne tak ako ja nepoznáte Patriciu osobne. Vaše meno sa zrejme v tejto knihe neobjaví. Ale verím, že sa tu napriek tomu nájdete. Na týchto stranách sme všetci. Ak sa nestotožníte priamo s Patriciou, stotožníte sa s niekým iným z jej príbehu. Vďaka tomu sa stretnete zoči-voči so svojim vlastným zranením a potrebou milosrdenstva. Svet – a predovšetkým katolíci – musia spoznať tento príbeh vykúpenia. Pri čítaní som prežíval emocionálny kolotoč, ale vďaka Patriciínej odvahe som našiel aj novú nádej a uzdravenie. Verím, že táto kniha môže byť podobným prínosom aj pre vás.

Pripravte sa na divokú jazdu, priatelia. Stanete sa svedkami nevinnosti a krásy ženy, ktorá sa premieňa. Dozviete sa, že Ježiš, Mária a katolicizmus majú moc premeniť každú jednu dušu.

A stavím sa, že aj vy budete chcieť byť premenení.

o. Donald Calloway MIC

Autor kníh *Zasvätenie sa svätému Jozefovi: 10 tajomstiev nášho duchovného otca* (Zachej.sk, 2021) a *10 zázrakov ruženca* (Zachej.sk, 2021)

Úvod

Keď som začala písať túto knihu, nikto Patriciu Sandovalovú nepoznal. Jej temné tajomstvá boli prísne strážené a odhalenie jej minulosti bolo nemysliteľné. Napriek tomu vložila svoj príbeh do Božích rúk. Začala hovoriť o svojej minulosti, z ktorej padali sánky. Boh jej odpovedal tak, že napísal posledné kapitoly tejto knihy. V jej živote sa odohrali udalosti, ktoré si ani len nedokázala predstaviť. Kým som dokončila poslednú kapitolu, pani Sandovalová sa stala veľmi žiadanou medzinárodnou rečníčkou. Svoje svedectvo rozprávala v desiatkach televíznych šou, na mnohých rozhlasových staniciach, pred divákmi na štadiónoch a v školách a kostoloch v USA, Latinskej Amerike a Európe.

Prečo taká explózia záujmu a nadšenia? Prečo svedectvo pani Sandovalovej neustále udivuje, inšpiruje a premieňa aj tie najzmätenejšie a najzatvrdennejšie srdcia v jednotlivých krajinách? Čím to je, že keď hovorí, padajú slzy uzdravenia? Prečo sa mysle menia, duše sú spasené, nenarodené životy zachránené a ľudia zapálení pre ohlasovanie evanjelia? Pretože jej príbeh nie je iba ďalším rozprávaním niekoho, kto bol uzdravený z drogovej závislosti. Nie je to iba ďalší príbeh o osamelosti, nezdravých vzťahoch a zneužití sexualite. Nejde len o svedectvo uzdravenia po potrate alebo ďalšie obviňujúce odhalenie Spoločnosti pre plánované rodičovstvo a celého potratového priemyslu.

Je to určite príbeh o tom, kto je v zákulisí: o Bohu, ktorý nás túži zdvihnúť, keď sa potkneme a zraníme. Chce nás odniesť domov vo

svojom náručí, odpustiť nám so slzami v očiach, uzdraviť naše zbité duše, obliecť nás do svojej vlastnej žiary a postaviť nás pred ostatných, aby ho tiež mohli hľadať – a nakoniec zistiť, že tu pre nich vždy bol.

Toto Boh urobil pre Patriciu Sandovalovú. Je pripravený a ochotný urobiť to isté aj pre vás. Modlite sa, aby ste pri čítaní prežili stretnutie s Bohom, ktorý je láska a milosrdenstvo. Tieto svoje najväčšie vlastnosti túži zvýrazniť na nasledujúcich stranách. Chce ich zapísať do vášho srdca. Znovu vás pretvorí na svoj obraz, ak mu to dovolíte.

Boh je pravda. Na konci každej kapitoly preto nájdete málo známe fakty, ktoré otrasú vašimi kultúrnymi presvedčeniami založenými na temných klamstvách. Následne každú kapitolu uzatvára Božie sväté slovo, a tak spečatuje vašu vieru v jeho moc. Ako hovorí prorok Izaiáš (Iz 55,11b): „Nevráti sa ku mne naprázdno, ale urobí, čo som si želal, a vykoná, na čo som ho poslal.“

Svätý Páter Pio sa raz sťažoval: „Ujma, ktorou duše trpia preto, lebo nečítajú sväté knihy, ma striasa... Akú moc má duchovné čítanie! Privádza nás k zmene života a pomáha aj svetským ľuďom dostať sa na cestu dokonalosti.“

Možno ste si v živote prešli drsnými obdobiami a pýtate sa, či sa vôbec uzdravíte a nájdete pokoj. Možno žijete s pocitom hanby, ktorý vám gniavi ducha a šepká: „Nemáš cenu. Nikto ťa nebude milovať. Všetci ťa odmietli. Si pokazený. Si zlý.“ Možno ste mladí a bojíte sa. Ste osamotení v mori negativity a tlaku rovesníkov. Alebo ste možno vychovávateľom, pracovníkom s mládežou, rodičom alebo kňazom, ktorí sa usilujú účinne vyučovať večné pravdy o ľudskom tele a duši. Či už potrebujete veľkú dávku Božej vykupiteľskej lásky, chcete sa podeliť o nádej s trpiacimi či pochybujúcimi alebo si jednoducho s potešením prečítať príbeh o obrátení, po ktorom sa ešte viac zamilujete do Boha, táto kniha je pre vás.

Úžasný život Patricie Sandovalovej vysielala jasné lúče do sivého sveta. Niet divu, že Boh chcel, aby sa jej príbeh rozprával ďalej.

Malá princezná

Keď som bola batola, mama kúpila veľký obraz Božského Srdca Ježišovho a zavesila ho nad posteľou v spálni. Na obraze so zarámovanou Ježišovou hlavou a hrudou bolo jeho odhalené srdce obklopené trňami a zapálené láskou. Vyzeral ako živý, najmä jeho oči. Zdalo sa, že prenikajú do mojich myšlienok a pocitov. Ježiš sa nielen pozeral na mňa, on cezo mňa prenikal a sledoval každý môj pohyb po miestnosti. Občas som pred vstupom do spálne rodičov zaváhala. Kládla som si otázku, či ku mne nenakloní hlavu a nezavolá ma po mene. Zo strachu som sa plazila po podlahe v nádeji, že sa vyhnem jeho všadeprítomnému pohľadu.

Neustále som sa pýtala mamy: „Kto to je?“ Znova a znova som chcela počuť jej odpoveď.

„Je to tvoj Papi Dios¹, ktorý sa o teba stará v nebi. Je s anjelmi,“ povedala. Hoci sa nikdy nemodlila ani nechodila do kostola, viera mojej mamy v Ježiša bola skutočná. Netušila, že jej slová sa pre jej dievčatko stanú skutočnosťou.

Raz v noci, keď som mala tri roky, som ležala na brušku v postieľke. Akosi som v tej chvíli vedela, že ma za vysokým obdĺžnikovým oknom blízko stropu čaká sám Ježiš.

1 Boh Otecko (špan.).

Nerozumela som tomu, ale cítila som, ako sa jeho ruky natiahli ku mne. Neodvážila som sa na neho pozrieť. Moje srdce začalo biť rýchlejšie, ale nechcela som, aby vedel, že sa bojím. Veď to bol Papi Dios! Učili ma, aby som sa ho nebála.

Nakoniec som nabrala odvalu a otočila som hlavu na jednu stranu. Pozrela som sa nahor. A tam bol Ježiš. Stál za oknom a krásne sa na mňa usmieval. Jeho ruky siahali k môjmu maličkému telu priamo cez sklo.

Vtedy začalo moje telo levitovať z postele. Bola som uchvátená jeho láskavým pohľadom. Necítila som, že by sa moje malé nohy dotýkali postelných prikrývok. Chcela som však zistiť, či je tento pozvňášajúci pocit skutočný. Stále som bola obrátená smerom nadol. Sklonila som si teda bradu k hrudi, aby som videla prednú časť svojej bielej sťahovacej plienky a biele tričko, ktoré som mala na sebe. Moje nohy sa postele samozrejme nedotýkali – ani žiadna iná časť môjho tela. Vznášala som sa vo vzduchu tvárou obrátenou nadol. Užasnúť som hlavou otočila doľava. Vtedy som uvidela svoju päťročnú sestru v jej posteli určenej pre dvojčičky. Hádzala sa a obracala sa v spánku. „Pane Bože,“ povedala som si, „je to skutočné.“ Vedela som, že nesnívam. Nebola som ani mimo svojho fyzického tela alebo našej izby. Zjavne som bola v nich.

Moje telo začalo pomaly a veľmi jemne „plávať“ smerom k oknu. Drobné dlane sa mi začali potiť. Moje srdce sa akoby zastavilo. Cítila som sa ako na vrchole horskej dráhy. Vystrašená a zmätená som „plávala“ tvárou otočenou smerom nadol. Oči som mala vypúlené. Pózerala som sa na svoju sestru a premýšľala, prečo sa nevznáša aj ona. Potom sa moje telo posadilo tvárou k Ježišovi.

Keď som sa k nemu približovala, všimla som si čerstvé rany na jeho obrátených dlaniach. Potom som zbadala jeho odev. Bol vyrobený z troch tmavých, bohatých a lesklých farieb: nádherná zlatá pokrývala jeho hrud', intenzívna lesná zelená bola okolo jeho ľavej ruky a tmavá bordovočervená okolo jeho pravej ruky. Napokon som si všimla jeho vlasy. Boli hnedé a vlnité, trochu mu padali na plecيا. Každá stránka jeho vzhľadu bola dokonale jasná. Sklo v okne zmizlo.

Ježiš mi nepovedal ani slovo, ale vrúcny pohľad v jeho očiach spôsobil, že som sa cítila príjemne. S veľkou nehou a súcitom natiahol

ruky smerom ku mne. Chcel ma objať. Jeho úsmev vyjadroval čistú radosť z mojej nevinnosti. Keď som sa k nemu dostala tak blízko, aby som sa ho dotkla, inštinktívne som sa mu hodila okolo krku. V porovnaní s mojimi holými rukami a nohami vyzeral jeho odev ako hodváb a jeho ruky, ktoré mi podopierali nohy, boli silné a bezpečné.

Vtedy sme sa plnou silou vzniesli k oblohe. Na svojom pravom líci som cítila Ježišove vlasy a jeho ľavá ruka bola pevne a bezpečne pod mojimi kolenami. Každý oblak mi rýchlo pohladil tvár. Naokolo šľahal vietor. Strapatil mi vlasy na všetky strany.

Moje ruky ho zvierali tak pevne, že som premýšľala, či ho nedusím. Nakoniec sme zastavili. Vznášali sme sa vo vzduchu. Pustila som jeho krk a otočila som hlavu doprava, aby som videla, čo leží pred nami. Odohrávala sa tam scéna v odtieňoch žiarivej svetlomodrej farby. Boli tam veľké schody, ktoré boli také široké, že presahovali moje zorné pole. Viedli až k okázalým dreveným dverám. Bolo to niečo ako vstup do stredovekého hradu. Dvere boli vysoké a široké asi 6 metrov s klenutou vrchnou časťou. Boli spevnené nitmi a kovovými mrežami a zaistené železnou skrutkou.

Na hornom schode mierne napravo stáli oproti sebe dvaja anjeli a rozprávali sa. V strednej časti schodov sedel ďalší anjel a odpočíval. Na jedno zdvihnuté koleno si položil lakeť a bradu zaboril do svojej pravice. Všetci mali dlhé svetlé tuniky, vyzerali asi ako dvanásťroční chlapci a mali krídla stúpajúce z ich tenkej postavy. Čakali na mňa, kým k nim neprídem.

Celá scéna sa odohrávala vo vzduchu a trvala iba okamih. Ježiš mi dal spoznať, že za tými dverami je nebo. Nechal ma s anjelmi, ktorí ma tam mali vziať. Vedela som, že zažijem niečo nádherné. Zároveň som vedela, že si budem pamätať len málo z toho, čo som mala uvidieť.

Neviem, čo sa stalo v nebi. Neviem ani to, ako dlho som tam bola. Spomínam si, že som tam chcela ostať navždy. Ďalej si pamätám, že som sa držala Ježiša. Rukami som mu stláčala krk za nejakým vysokým oknom.

Bez slov som mu povedala, že nechcem, aby odišiel. Vedela som, že som bola na mieste, kde ma to veľmi bavilo. Chcela som navždy zostať s ním. Ježiš mi ale dal vedieť, že sa musím vrátiť do svojej izby.

A tak sme si bez slov povedali naše sladké zbohom. Potom s láskou uvoľnil moje zovretie a jednou rukou sa dotkol môjho zadočka s plienkou. Jemne ma postrčil dovnútra. Začala som sa vznášať, ako keby ma anjel niesol nežne a opatrne v náručí. Keď som sa blížila k posteli, moje telo sa opatrne otočilo smerom k oknu. Stále som bola vo vzduchu. Potom si moje telo sadlo, takže keď som pristála na posteli, oprela som si chrbát o studenú stenu. Chvíľu som bola ohromená. Potom som začala kričať na mamu.

Mama mi odvtedy hovorila, že ju môj krik zobudil. Vzala ma do rodičovskej spálne, aby som spala v ich posteli. Bola som medzi rodičmi celú noc a rozprávala som im o tom, ako ma Papi Dios vzal do neba, kde som sa zabávala a hrala s anjelmi. Rodičia mi stále hovorili, aby som bola ticho a upokojila sa, ale vôbec som nespala.

V nasledujúcich dňoch mi rodičia neverili. Ale časom si uvedomili, že moja rozprávka nikdy nevybledla, nezmenila sa a neprestala mi prinášať radosť. Keď som mala šesť rokov, mama bola taká presvedčená o pravdivosti môjho príbehu, že ma požiadala, aby som ho rozpovedala priateľom a rodine.

Nikdy predtým ani potom som nemala také zázračné stretnutie s Bohom, ktoré by bolo nielen duchovné, ale aj hmatateľné a telesné. Vždy som vedela, že to nebol len sen alebo moja fantázia. Nikdy som nevidela film Peter Pan a nikdy ma nelákalo vznášať sa vo vzduchu alebo lietať bez lietadla. Boli to fantázie z detstva niekoho iného, ale nie z môjho. Po celý môj život zostalo toto stretnutie s Ježišom takou živou spomienkou, že viera v neho nikdy nevybledla. Neskôr som túto vieru potrebovala. Len dobrý Pán vedel, ako veľmi som ju potrebovala.

„Ježiš povedal: ‚Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.‘“

(Mt 19,14)

Môj otec sa prvýkrát stretol s mojou matkou na štedrovečernom večierku jeho sestry. Mal vtedy dvadsať a moja mama osemnásť rokov. Môj otec zdvihol moju v tom čase štvormesačnú nevlastnú sestru, ktorá sa hrala na dlážke, a povedal: „Kto je mamou tohto pekného dievčatka?“ Bol to džentlmen s povestou zodpovedného a pracovitého človeka. To moju mamu priťahovalo. Dva mesiace po presťahovaní do USA z Mexika dostala moja mama prácu v čokoládovni. Zarábala minimálnu mzdu a denne si popálila ruky na horúcich strojoch. Mala len 150 centimetrov, ale každé ráno a večer musela chodiť cez celé mesto – v snehu aj treskúcom chicagskom vetre, navyše s dieťaťom v náručí. Jednou z prvých vecí, ktorú jej otec povedal, bola: „Už nikdy nebudeš musieť chodiť pešo.“

Keď som sa narodila, môj strýko, ktorý vyzeral takmer rovnako ako môj otec (obaja mali 177 centimetrov, boli pekní a mali okrúhle mexické tváre s olivovou pokožkou), ma okamžite miloval ako svoju vlastnú. Trval na tom, aby som sa volala Patricia, čo znamená „vznešená“. A ja som sa tak aj cítila. Moje detstvo bolo tak blízko dokonalosti, ako si to len moja malá myseľ dokázala predstaviť. Radosť a bezpečie, obdiv a údiv prenikali každý deň mojej ranej výchovy.

Myslela som si, že moja mama je najlepšia na svete. S nežnou láskou sprchovala moju staršiu sestru, mladšieho brata i mňa. Vďaka jej starostlivosti bol náš domov upravený a krásny. Jej ratolesti boli vždy čisté a dobre sa správali. Moja mama sa veľkodušne starala nielen o našu najbližšiu rodinu, ale aj o tri deti mojej staršej sesternice Xochil, ktoré často zostávali s nami, keď šla ich matka do práce. Môj otec, stoický mexický Američan, bol známy tým, že pomáhal každému, kto potreboval domáceho kutila. Hoci bol navonok láskavý ako moja mama, rád svoje deti kazil. Tvrdo pracoval na stavbe, aby zabezpečil svoju rodinu, a svoju lásku prejavoval prostredníctvom hmotných darov a skutkov. Ako jeho prvorođená som bola jeho miláčikom. Moja poslušnosť, dobré známky v škole a otvorene láskavý charakter voči rodičom ho urobili skutočne hrdým otcom. Každú noc ukladal mňa aj mojich súrodencov do postele. Potom stál pri dverách a požeňňával nás. Urobil znamenie kríža. V tieni jeho gest a slov som

sa celú noc cítila chránená a šťastná. Ráno mama vtrhla do mojej izby a spievala: „Kto je najkrajšia princezná na svete?“

„Ja! Som to ja,“ odpovedala som. Naozaj som tomu verila.

Moja matka bola atraktívna žena, ktorá nechcela kupovať oblečenie vo výpredaji. Trvala na špičkových krémoch a kvalitnom líčení pre svoju jemnú pokožku. „Radšej by som bola mŕtva, ako by som mala vrásky skôr, než budem mať 40 rokov,“ hovorievala. Jej slová vo mne vyvolali strach o jej život. Rok čo rok som preto hľadala akékoľvek hrozivé „línie smrti“, ktoré by sa objavili na jej tvári. Starnutie sa pre mňa rovnalo samovražde. Mladistvá krása však bola životom samým. Márnivosť mojej matky ma v detstve výrazne ovplyvnila. Nič som nemilovala viac ako pozeráť sa do zrkadla a obdivovať svoje dlhé, jemné a rovné hnedé vlasy. Celé hodiny som trávila v maminej kúpeľni. Obklopená štetcami a sponkami do vlasov som hľadala na malú bohyňu, ktorú som videla v zrkadle. Pozornosť, ktorú som venovala svojmu vzhľadu, navyše utvrdzovali komplimenty, ktorými ma zahŕňali viac ako 50 členovia širšej rodiny. Spomedzi mojich 30 hnedo-ochkých mexicko-amerických sesterníc a bratrancov som mala zelené oči iba ja. Zdedila som ich po mame. Kedykoľvek som prišla na rodinnú oslavu alebo inú udalosť, stála som a pózovala. Často som bola oblečená v ružových nadýchaných šatách a čakala som na pochvalu ostatných.

Keď som mala sedem rokov, prišiel čas na moje prvé sväté prijímanie. Mala som pocit, že sa vydávam do kráľovskej rodiny. Moje šaty boli skutočne extravagantné. Boli desaťdielne, vyrobené z imitácie hodvábu, s bielou čipkou a perlami. Mali 150 centimetrov širokú naberanú sukňu ako z filmu *Odviata vetrom*, 90-centimetrovú mašľu a mnohé trblietky. Vybrala som si ich samozrejme sama. Cestou do kostola som sa takmer nezместila na predné sedadlo auta rodičov. Nevidela som, kam ideme, lebo predná časť mojich šiat zakrývala polovicu čelného skla. Keď som kráčala uličkou v kostole, ľudia lapali po dychu.

Cítila som, že som taká výnimočná, že ma svet jednoducho musí vidieť. Mojim snom bolo stať sa v živote *niekým*. Nič nemohlo narušiť pevné plány v mojej mysli, že budem slávnou herečkou alebo mo-

delkou. Bola som si istá, že moja krása ma tam určite dostane. Potom však moja staršia sestra, ktorá hľadala na mojom tele nejakú chybu, objavila pár malých hnedých bodiek na mojom ľavom predlaktí. „Nikdy ťa neprijmú do sveta modelingu kvôli... *tomuto!*“

Celý môj životný plán bol v troskách. Odvtedy som na Boha kričala: „Prečo si mi dal túto prekliatu chybu? Zničilo to celú moju modelingovú kariéru!“ Celé roky som na svoje bodky hľadela s hrôzou. Sledovala som, ako spolu so mnou rastú. Moja stará mama Consuelo, matka mojej matky, mala rovnaké materské znamienko na presne rovnakom mieste. Aby toho nebolo málo, začali mi moji príbuzní občas hovoriť: „Budeš vyzerat' ako tvoja babička.“ Pre mňa to bola živá nočná mora. Nielenže mala znamienko, ale aj vrásky a tenké pery!

Hoci som v tom čase mala márnivé túžby, niečo vo mne stále vedelo, že som pre Boha výnimočná. Vedela som to v najhlbšom vnútri. Často som sa počas dňa rozprávala s Papi Dios. Na záhrade nášho domu v Petalume v Kalifornii som si sadla na trávnu a písala som mu listy. Potom som ich priviazala na balóny a poslala do neba. Dúfala som, že sa k nemu dostanú. Podľa mňa bol Boh na oblohe. Verila som, že vždy, keď som uvidela padajúcu hviezdu, bolo to preto, lebo mi chcel splniť nejaké želanie. Od piatich do desiatich rokov bola najväčšia modlitba môjho srdca takáto: „Bože, urob ma jedného dňa bohatou, aby som si mohla vziať všetky chudobné deti na svete, umiestniť ich do veľkej budovy, dávať im jedlo, sprchu a zmeniť ich život.“

**„Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia:
zapletené vlasy, navešané zlato,
preobliekanie šiat, ale človek
skrytý v srdci a čo je neporušiteľné:
tichý a pokojný duch;
to je vzácne pred Bohom.“**

(1 Pt 3,3 – 4)

Rodinnú lásku som cítila nielen v USA, ale aj v Mexiku. Chodievali sme tam aspoň raz do roka. Bývali sme vtedy v babkinom dome. Bol to dom, kde môj otec žil ešte ako malý chlapec. Ale jeden detail našej rodine predsa len chýbal. Naša duchovnosť nebola zakorenená v živom Bohu. Nikdy sme nechodili do kostola. Napriek tomu sme vraveli, že sme katolíci. Naš dom nebol postavený na skale a my sme o tom ani nevedeli. Ježiš nebol náš Pán a kráľ.

V tom čase sa moja mama stretla s našou novou susedkou. Neuviedomili sme si to, ale do nášho domu sa spolu s ňou vkradlo veľké nebezpečenstvo. Susedka sa volala Dolly a trpela depresiami. Často k nám prišla so slzami v očiach, sadla si s mojou mamou do našej obývačky a rozprávala sa s ňou celé hodiny. Nakoniec sa z nich stali dobré priateľky. Dolly raz vzala moju mamu na kávu so svojimi priateľmi z Kolumbie a Strednej Ameriky. Ich partia však netrávila čas len pitím kávy. Navzájom si čítali budúcnosť.

Mama onedlho tvrdila, že je médium a vie čítať z dlane. Keď sa to rozkrítklo, takmer každý náš hosť chcel poznať svoju budúcnosť. Mňa aj mojich súrodencov tiež naučila toto nové „umenie“. Potom ma posadila, aby som čítala zo svojej dlane. Cítila som sa vzrušená, že si ma mama tak váži. Keď sa však pozrela na moju prikrátku „čiaru života“, zalapala po dychu: „Pane Bože, veď ty o dva roky zomrieš!“ Mala som vtedy len 10 rokov. Potom mi oznámila, že zomriem pri autonehode. Ešte dlho potom som sa pozerala na svoju krátku čiaru života. Mala som strach, že sa môj život čoskoro skončí. Neustále som sa preto modlila k Bohu. Prosila som ho, aby tú čiaru na mojej ruke nejako predĺžil. Keď sa blížili moje 12. narodeniny, prepadla som panike. Keď ten deň uplynul bez nehody, bola som vo vytržení: „Žijem! Ešte žijem!“

Mama naďalej pokračovala vo svojom vystrájaní bez akýchkoľvek zábran. Keď sa dozvedela, že Deepak Chopra, známy šíriteľ New Age, príde do Kalifornie, požiadala jedného známeho, aby ju tam odviezol. Bola to niekoľkohodinová cesta. Mama však chcela počuť jeho „múdrost“. Mne a mojej sestre dala knihy od Briana Weissa, ktorý vzbudil môj záujem o reinkarnáciu. Stali sa našimi bibliami spolu s knihami od Sophie Brown, samozvanej špiritistickej liečiteľky. Moja sestra ma pozvala, aby som sa spolu s ňou dala tetovať. Dala som si preto vy-

tetovať nepekný symbol panny, môjho znamenia zverokruhu. Sestra hovorila, že nás spoločné tetovanie spojí ako dve mocné ženy New Age. Mama pre nás usporiadala pyžamovú párty v obývacej izbe. V spacákoch sme sa objímali, spojili svoje čakry, študovali si vzájomne aury a nakoniec zaspali na hlas New Age herečky Shirley MacLaine. Hľadali sme iné svety a pozerali rôzne videá. Mama sa dokonca dostala do bodu, keď uverila, že Ježiš je mimozemšťan.

Keď sestra mojej mamy, Oľga, prišla na návštevu z Mexika, nevedela, čo si má o našich nezmysloch myslieť. Bola matkou predstavou v Reholi Najsvätejšieho Srdca Ježišovho od Najsvätejšej sviatosti a nepoznala hnutie New Age. Iba zložila ruky a so zmäteným výrazom povedala: „Budem sa za vás modliť.“ Stiahla ma nabok a povedala mi, že Ježiš za nás zomrel na kríži a Boh je Najsvätejšia Trojica. Zdvorilo som prikývla, ale nerozumela som jej.

Mamini priatelia k nám chodili čoraz častejšie. Náš dom sa zmenil na malé špiritistické stredisko. V našom okolí o New Age nebola núdza. Keď som mala pätnásť, mama ma aj so sestrou zobrala na jeden veľtrh, kde sme si mohli kúpiť lístky do rôznych stánkov: tri lístky do stánku s informáciami o našich minulých životoch, ďalšie štyri o čítaní z dlane, päť o tarote... S hromadami lístkov v ruke sme sa rozdelili a rozbehli do rôznych stánkov. Najprv som sa pristavila pri stánku o minulých životoch. Zistila som, že som v jednom živote bola princeznou. V ďalšom som bola kráľovnou. Bola som vydatá za kráľa so siedmimi manželkami a, samozrejme, bola som jeho obľúbenkyňou. Ale nebola som šťastná, a tak som spáchala samovraždu vo vani. Potom som sa kdesi vo Francúzsku reinkarovala do pekného modrookého blondavého chlapca, ktorý sa obliekal do kožených číziem a nyloniek ako Robin Hood. Vo veku 14 rokov, keď som v krížovej palbe odvážne behala z jednej strany na druhú a doručovala zvitky kráľom, prerazil mi chrbát šíp a ja som padla na zem mŕtva.

Počas prestávky na veľtrhu sme sa my tri opäť zišli. Nemohla som sa dočkať, keď mame a sestre poviem, že som nebola len kráľovnou, ale aj kráľovou najobľúbenejšou manželkou. Ako prvá prehovorila moja sestra. Pozrela sa na mňa a vybuchla nadšením: „Vo svojom poslednom živote som bola kráľovnou!“

Povedala som: „Počkaj, aj ja som ňou bola.“

Potom mama dodala: „No dobre, aj ja som bola.“ Pravdepodobnosť sme odložili nabok. Naďalej sme všetkému verili...

Na odporúčanie jednej priateľky šla mama na stretnutie s iným médiom. Muž ju pozdravil uprostred kryštálov v tvare pyramídy. „V týchto kryštáloch sú uväznení anjeli,“ povedal. „Jeden z nich chce ísť domov s tebou.“ Každý z kryštálov stál tristo až štyristo dolárov. Mama bola vo vytržení. Jej uväznený anjel sa podľa neho volal princezná Deva. Po tom, čo od mamy vzal veľkú sumu peňazí, vykonal rituál s kúskom jej vlasov. Nariadil jej, aby šla domov, položila si veľký ružový kryštál na srdce a odovzdala sa mu. V tú noc, keď ležala na chrbte na posteli, položila si pyramídu na hrud'. Dala jej a všetkým jej silám povolenie vstúpiť do jej srdca. Na druhý deň ráno bola pyramída preč. Nebola v posteli, v postelnej bielizni ani pod posteľou. Nebola nikde. Môj brat, sestra a ja sme v jej izbe neboli, a tak obvinila môjho otca, mimoriadne čestného muža. „Kde je moja princezná? Vzal si mi ju!“

Otec zapochyboval o jej zdravom rozume a vecne zareagoval: „Nikdy som sa ničoho nedotkol.“ Kryštál jednoducho zmizol.

Keď sme sa raz na Nový rok vrátili domov z cesty, zistili sme, že niekto vysypal čiernu soľ okolo nášho domu aj dovnútra. Neskôr sme sa dozvedeli, že istá „priateľka“ mojej matky tajne chcela môjho otca pre seba. Vykonal teda wiccanský obrad, aby sa jej želanie splnilo.

Napriek tomu sa aj po siedmich rokoch od invázie New Age do nášho domu zdalo, že je v rodine všetko v poriadku. Moji súrodenci ani ja sme nikdy nevideli, že by sa rodičia hádali. Bez výhrad nás milovali a s láskou sa o nás starali. Ale keď zmizol mamin kryštál, tma skrytá pod leskom New Age o sebe dala vedieť.

**„Neobracajte sa na vyvolávačov duchov
a na veštcov! Nevypyťujte sa ich:
poškvrnili by ste sa tým.
Ja, Pán, som váš Boh!“**

(Lv 19,31)

Keď sa to stalo, mala som dvanásť, môj brat desať a sestra štrnásť rokov. V ten deň sme stratili pevnú pôdu pod nohami. My deti sme sedeli na jednej strane jedálenského stola a mama na druhej. Môj otec stál bokom a mlčal. Moja matka povedala len dve slová: „Rozvádzame sa.“ Dostali sme na výber. Mohli sme zostať v Petalume a žiť s otcom v dome našej tety a strýka, alebo okamžite odísť s matkou do Mexika.

Môj brat a sestra sa rozplakali. Aj ja som začala nariekať. V jednej sekunde sme boli v šoku a v druhej sme museli urobiť rozhodnutie, ktoré nám malo zmeniť život. Zvolala som: „Ale mami, veď nemáš peniaze. Ako sa o nás postaráš?“

Do tej chvíle som o svojej mame nikdy nepochybovala. Nikdy som ju nekritizovala. Vždy som sa podriadila jej túžbam. Odovzdala som jej celú svoju vôľu. Keď však začula môj protest, niečo v jej vnútri vybuchlo. Jej oči ma prebodli ľadovým pohľadom. „Dobre,“ zavrčala cez slzy, „ak si vyberáš otca, vypadni z môjho domu.“

Ani raz som nevidela, že by sa rodičia hádali. Teraz však vypukla vojna v plnom rozsahu. Myslela som si, že mám milujúcu a jednotnú rodinu, keď som zrazu bola brutálne vyhodená z domu. Všetko sa to udialo v priebehu pätnástich minút. Vzlykala som a kričala. Bola som prinútená vziať si svoje veci a nasadnúť k otcovi do auta. Kým sme dorazili k tete a strýkovi, moja tvár bola ako červená repa. Nemohla som prestať plakať. Lapala som po dychu.

Moja mama na mňa nikdy nezvyšovala hlas. Nikdy sa so mnou nerozprávala tvrdo. Podľa môjho názoru bola stelesnením lásky. Keď som bola malá, rodičia ma prezývali „budíček“, lebo keď som bola v maminom náručí a niekto iný sa ma dotkol, začala som kričať. Nechcela som byť s nikým iným. Keď ma večer kúpala, spievala piesne a popritom drhla moje malé nôžky. Každé ráno pred školou zobudila moju sestru a desať minút ju bozkávala. Potom urobila to isté aj so mnou a s mojím bratom. Robila všetky domáce práce, varila nám, tancovala s nami a celkovo prejavovala neuveriteľnú trpezlivosť. Dala nám špeciálne prezývky, rozprávala sa s nami po španielsky aj po anglicky, spievala nám uspávanky a my sme sa cítili v bezpečí. Jej rozprávky na dobrú noc, ktoré vymýšľala vo svojej bujne fantázii, nás preniesli do tajomných krajín. Celá jej pozornosť sa sústredila na deti. Každý

deň som ju počula hovoriť: „Si nádherná. Si moja princezná.“ Moja mama bola pre mňa všetkým. Bola mojím svetom. Bola mojou radosťou. Kde bola teraz?

Môj otec na žiadosť matky predal náš dom. Peniaze si rozdelili 50/50. U tety a strýka sme zostali asi týždeň a potom sme sa presťahovali k bratrancovi. S matkou som nebola v kontakte celý rok, pretože sa presťahovala do Guadalajary. Cítila sa zradená. Rovnako sme sa cítili aj my.

V tej dobe som občas vošla do otcovej izby, aby som sa ho na niečo spýtala. Vždy som ho našla pri posteli na kolenách. Po jeho začervenannej tvári stekali slzy. V očiach som mu videla hlboký smútok. Jeho stoická a rezervovaná osobnosť nedokázala ukryť zlomené srdce. Často utekal do svojej izby, aby sa vyplakal. Videla som, ako celé dni blúdi bez zmyslu a motivácie; ani naše výlety do jeho rodného mesta v Mexiku, ktoré si vždy užíval, pre neho nič neznamovali. Môj otec, ktorý bol takým silným mužom, nezládal ani tie najjednoduchšie úlohy v domácnosti: popálil si prsty, keď chcel variť, a zničil oblečenie pri praní v práčke. Nikdy predtým som ho nevidela takého zraniteľného. Nevedela som, ako mám zareagovať. Cítila som k nemu súcitiť. Hnevala som sa na svoju mamu, ktorú som zo všetkého vinila. Veď to ona odišla.

V noci ma začali trápiť sny, v ktorých som opäť prežívala chvíle radosti a spolupatričnosti v rodine, ktorú som stratila. Či už boli moji rodičia v týchto snoch prítomní alebo nie, vždy som cítila, že boli niekde nablízku. Boli spolu a chránili ma. Tieto opakujúce sa sny ma strašili mnoho ďalších rokov – niekedy každý týždeň, niekedy raz za mesiac. Boli krásne, ale napriek tomu príliš kruté, lebo som sa z nich vždy musela prebudiť.

Nemala som s kým porozprávať. Po náhlom rozvoде mojich rodičov sa o mňa nezaujímal žiaden dospelý. Otec sa ma nikdy nespýtal: „Ako sa cítiš?“ Aby som sa vyrovnala so stúpajúcou úzkosťou, dostala som trichotillomániu – zlovyk vytrhávať si vlasy. Začalo sa to vtedy, keď mi kamarátka ukázala, ako nájdem vlas, rozdelím ho na dve časti a potom vytrhnem z korienkov. Vždy ma za moje krásne vlasy chválili. Teraz som našla útechu pri ich ničení. Svoje „dokonalé“ vlasy som rozdelila priamo v strede a potom som ich vytrhla a spôsobila si bo-

lest. Tým sa moje podvedomie pokúšalo vyriešiť traumatický rozpad „dokonalého“ manželstva mojich rodičov a náhle a bolestivé vytrhnutie z domova. Keď som počas dňa prežila niečo stresujúce, automaticky som si začala hľadať vlas. Keď sa s prasknutím vytrhol, moje telo pocítilo uvoľnenie napätia. Každý deň som sa zaoberala svojimi vlasmi až do takej miery, že som sa na dve hodiny zamkla vo svojej izbe alebo kúpeľni a hľadala pramienky, ktoré by som mohla vytrhnúť. Na dlážke som vždy nechala kôpku vlasov.

Ako sa ukázalo, mojej mame život v Mexiku až tak nevyšiel. Hoci bola veľmi inteligentná, nikdy sa nenaučila platiť účty kartou alebo natankovať. Po roku sa skontaktovala s mojím otcom. Raz som náhodou začula, ako s ňou telefonuje. Už dlho som ho nevidela takého šťastného. Keď zložil telefón, otočil sa ku mne so širokým úsmevom a povedal: „Tvoja mama chce dať veci do poriadku.“

Odsekla som: „Dopekla, nie!“ Videla som, ako veľmi trpel. Zúri-la som za to, čo urobila. V žiadnom prípade som nechcela vidieť svoju mamu, a už vôbec som nechcela vidieť mojich rodičov zase spolu. Môj otec sa ma snažil presvedčiť, že všetko bude v poriadku, ale ja som sa pevne držala vlastnej zlosti.

Otec odišiel a kúpil v Petalume úplne nový dom. Bol vyrobený na mieru, mal mramorové podlahy a obrovské izby. Bola to jeho snaha urobiť mamu šťastnou. Od prírody bol tichý a nekomunikatívny. Nevedel prejavovať nežnú náklonnosť alebo city, a tak jej vždy odhalil svoje srdce prostredníctvom hmotných vecí. Mala som trinásť, keď sa moja rodina dala opäť dokopy. Vyzeralo to, akoby sa nikdy nič nestalo. Moja mama bola rovnako milujúca ako kedykoľvek predtým. Jej teplo rozťapalo moje srdce studené ako kameň. Rýchlo som jej všetko odpustila, ale naša labutia pieseň sa ešte neskončila. Práve naopak. Iba sa začala.

**„A tak už nie sú dvaja,
ale jedno telo. Čo teda Boh spojil,
nech človek nerozlučuje.“**

(Mt 19,6)

FAKT:

Štatistiky o rozvodoch v USA dokazujú, že deti rozvedených rodičov sú ohrozené na zdraví, majú problémy so správaním a učením, ako aj rôzne emocionálne problémy.² Dievčatá majú tendenciu byť úzkostlivé a uzavreté. Začínajú byť sexuálne aktívne v mladšom veku. Medzi problémy oboch pohlaví patrí aj vyššie riziko nadmerného užívania alkoholu a drog, tehotenstvo u dospievajúcich, vyššia kriminalita a samovraždy. Neskôr v živote bývajú títo ľudia osamelí a nešťastnejší, majú rizikovejšie sexuálne vzťahy a skôr majú deti mimo manželstva. Po rozvode rodičov čoraz menej vykonávajú náboženské praktiky alebo náboženstvo úplne zavrhnú.³

Populárny mýtus hovorí, že miera rozvodovosti v USA je okolo 50 %. Táto štatistika však nie je pravdivá. Miera rozvodovosti je pri prvom manželstve asi len 20 až 25 %. Medzi tými, čo chodia do kostola, je miera ešte nižšia – maximálne do 20 %.⁴

POZNÁMKA:

Štatistiky o rozvode v USA dôsledne ukazujú, že deti rozvedených rodičov sú viac ohrozené určitými ťažkosťami v živote, napríklad majú nižšiu sebaúctu, menej dôverujú ostatným a majú horšie známky v škole. Častejšie dochádza k ich sexuálnemu zneužívaniu (je to bežnejšie v nevlastných rodinách) a sú menej schopné nadviazať priateľstvo. Najmä chlapci sú náchylnejší na agresivitu.⁵

2 Robert E. Emery, *Marriage, Divorce, and Children's Adjustment, Developmental Clinical Psychology and Psychiatry* (Manželstvo, rozvod a prispôsobenie sa detí, vývinová klinická psychológia a psychiatria), v. 14, Newbury Park, CA: Sage Publications, 1988.

3 Reinier Bloem, "Child Psychology Divorce" (Detský psychologický rozvod), prístup 27. januára 2018, <http://www.children-and-divorce.com/child-psychology-divorce.html>.

4 Shaunti Feldhahn, *The Good News About Marriage: Debunking Discouraging Myths about Marriage and Divorce* (Dobrá správa o manželstve: Odhalenie zstrašujúcich mýtov o manželstve a rozvode), prvé vydanie, Colorado Springs, CO: Multnomah Books, 2014, s. 10. Paul Strand, CBN News Paul Strand, CBN News Washington Senior Correspondent, "Divorce Shocker: Most Marriages Do Make It" (Šok týkajúci sa rozvodov: Väčšina manželstiev to zvládne), CBN News, U.S., 6. mája 2014, prístup 27. januára 2018, <http://www.cbn.com/cbnnews/us/2014/May/Divorce-Shocker-Most-Marriages-Do-Make-It/?exitmobile=true>.

5 Robert E. Emery, *Marriage, Divorce, and Children's Adjustment, Developmental Clinical Psychology and Psychiatry* (Manželstvo, rozvod a prispôsobenie sa detí, vývinová klinická psychológia a psychiatria), v. 14, Newbury Park, CA: Sage Publications, 1988.

Nový výskum predstavený v knihe Shaunti Feldhahnej *The Good News About Marriage* objasnil, že skutočná miera rozvodovosti v USA je iba asi 20 – 25 % pre prvé manželstvá. Často uvádzaná hodnota 50 % vychádzala z predstáv vedcov, ktorí ju odhadovali na základe stúpajúceho počtu rozvodov v 70. a začiatkom 80. rokov, keď štáty v USA prijímali rozvodové zákony. Ale miera rozvodovosti odvtedy poklesla a nikdy sa nepriblížila k predpokladaným 50 %. Medzi tými, ktorí chodia do kostola, je miera rozvodovosti ešte nižšia. Je v jednotkách alebo do 20 %. Feldhahnej výskum⁶ tiež zistil, že veľká väčšina manželstiev v USA je šťastných.

6 Shaunti Feldhahn, *The Good News About Marriage: Debunking Discouraging Myths about Marriage and Divorce* (Dobrá správa o manželstve: Odhalenie zastrešujúcich mýtov o manželstve a rozvođe), prvé vydanie, Colorado Springs, CO: Multnomah Books, 2014, s. 10.

